

La vista de Santa Llúcia

Més de vuit-centes persones —i unes quantes dotzenes més que s'ho miraren des de la porta— es van reunir en la Nit Literària de Santa Llúcia, la festa grossa dels premis literaris principescos des de fa vint-i-cinc anys. Efemèrides que ha estat enguany mereixedora d'un escenari escaient: l'Hotel Princesa Sofia, el mateix del Planeta, ¡tu!

Direm d'entrada que la cosa era adobada amb anticipació: llistes d'assistents rigoroses i classificatòries, i el poti-poti engegat des de la Fundació Enciclopèdia Catalana, la que paga, amb els jurats dels

Mercè IBARZ

cada any més nombrosos premis de Santa Llúcia, la cega patrona de les obreres de l'agulla.

El Sant Jordi, l'ha guanyat —un quil·lo i mig, i altre mig de drets d'autor assegurat— l'escriptora tarragonina Olga Xirinachs, amb *El meu cap una llosa*, una presumible trama encertada al voltant del suïcidi de Virginia Wolf a l'Anglaterra del 1941; la Xirinachs, nascuda en 1936, porta una carrera literària tranquil·la i segura, començada a quaranta anys amb un llibre de poemes i refermada a Barcelona, des que fa dos anys va guanyar el Pla amb *Interior amb difunts*, la seua primera novel·la.

Una altra història, de ben diferent, és la del premi Carles Riba. L'ha guanyat Carles Torner, barceloní, vint-i-un anys, estudiant de segon de Pedagogia, crític de cinema de la revista religiosa *Foc Nou*, premi Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya per a poetes joves.

També el 1983 guanyà el premi Amadeu Oller de narració que convoquen El Mall i la parròquia barcelonina de Sant Medir i, en acabar el mateix any, el premi Enric Ferran de poesia religiosa de la revista *El Ciervo*.

Ha guanyat el Carles Riba amb *Els límits de la sal*, en què Maria Mercè Marçal, del jurat, troba un gran domini del llenguatge i de la versificació, sonet i sextines. Diu coses, asse-

gura Xavier Bru de Sala, també del jurat. Carles Torner és cristià i pertany al Moviment d'Estudiants Universitaris i Cristians, que ja té sigla i tot.

Segurament, tota la resta de premis, els deserts també, és prou curiosa, com ho han estat aquests enguany, però l'espai mana. S'ha de ser essencial, i així sembla entendre-ho actualment el president Pujol. L'home féu un discurs de cloenda en què no van faltar les apel·lacions teològiques i que va culminar amb la frase de John Kennedy «no demaneu què ha fet Amèrica per mi. Demaneu-vos què he fet jo per Amèrica», convenientment traslladat. Potser aquella de «Sang, suor i llàgrimes» de Churchill li sembla massa, que aquells són protestants.

PREMIS CIUTAT de VALÈNCIA 1984

DE VENDA A LES LLIBRERIES

Excm. Ajuntament de València

FERNANDO TORRES EDITOR S.A.